

La comunicació amb els infants

...i si preguntes poses els grans en un compromís tan evident que és igual si no et responen, el seu silenci canta, carregat d'indicis.

Mercè Ibarz. *Vine com estàs*

La comunicació entre els infants i els adults, un gran tema, un gran repte, un dels aspectes importants de l'educació. En qualsevol dels casos, la responsabilitat de la fluïdesa comunicativa és de l'adult.

La comunicació, primer de tot, és un fet emotiu i, com a tal, el model està en l'entorn familiar. L'escola formalitza aquest aprenentatge i el pot polir, però no pot fer més perquè, entre altres coses, quan un infant arriba a l'escola ja té el model bàsic elaborat.

Hi ha actituds que afavoreixen una bona relació i que passen necessàriament per escoltar respectuosament els nens. Aquest respecte ha d'incloure la informació adequada a l'etapa madurativa de l'infant dels esdeveniments rellevants del nucli familiar.

Els nens sovint no estan disposats a explicar-nos allò que els hi demanem en el moment que ens va bé a nosaltres. Hem d'estar a punt sempre per escoltar allò que ens expliquen quan a ells els va bé. Una interpretació esbiaixada voldria dir que els adults hem d'estar al servei dels infants i és necessari deixar clar que no és això el que estem dient.

A tall d'exemple, la major part de pares i mares quan recullen el seu fill en acabar l'escola, després d'una sortida, de colònies... acostumen a fer moltes preguntes de com els ha anat i també és freqüent que en aquell moment no vulguin explicar res. De ben segur hi haurà una altra ocasió més tard en què s'hi esplaïarà si nosaltres hi posem el temps.

Escoltar el nen comporta dedicar-li atenció de qualitat: deixar el que estem fent, establir contacte visual i/o físic i esperar fins al final de la seva explicació sense tallar-lo ni anticipar-nos. Quan el que estem fent no ens permet deixar-ho per estar per ells, els hem de dir amb claredat quan ho podrem fer.

Hem de preservar els infants d'allò que és exclusiu dels adults. A vegades ens sembla que ho han de saber tot. Un excés d'informació no va de costat amb estar ben informat, sovint significa desinformació. La dificultat pels adults és encertar on és la línia divisòria, perquè, a més a més, és una línia que varia en cada nen en funció de l'edat i de la persona. La bona notícia és que l'instint de pare i mare i una bona relació afectiva ens ho fa encertar la majoria de les vegades.

Tothom sap que quan els adults parlem entre nosaltres, els nens, tant si estan més a prop o més distanciats, escolten sempre i recullen no només les paraules, sinó sobretot els gestos i els tons. Això ho fan a totes les edats.

És greu parlar de conflictes d'adults quan hi ha nens a prop i excusar-nos dient que no ho entenen. El que no poden comprendre des de la raó ho situen perfectament al seu lloc des de l'emoció. I un sentiment quan no es pot gestionar, genera inseguretat i feblesa, males companyes per créixer amb alegria.